

**Jiří
Hájíček**

**Drak
na polní
cestě**

Host

© Jiří Hájiček, 2024

**© Host — vydavatelství, s. r. o., 2024
(elektronické vydání)**

ISBN 978-80-275-2356-6 (PDF)

ISBN 978-80-275-2357-3 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2358-0 (MobiPocket)

Drak na polní cestě

„Můj osobní život?“

Tomáš nahlas zopakoval po Kristýně její otázku. Na tohle se mohla zeptat kohokoli ze vsi, kde každý zná každého až do třetího kolene předků. V téhle malé vesnici, která od poloviny šedesátých let minulého století nemá ani školu a místo kostela je jen malá kaplička na návsi pod lípou. Kde je každý každému na očích. I teď je oba určitě sleduje několik párů očí, jak v kabátech a s kulichy na hlavách otloukají starou omítku obecního domku, odpradávná zvaného Peštovna, malého stavení, na které posledních padesát let lidská ruka nesáhla. A za záclonami si sousedé ťukají na čelo, jaký to má smysl, když obec tu barabiznu stejně zbourá.

„Můj osobní život? Tak to je katastrofa.“

Tomáš odložil zednické kladívko a sáhl pro batůžek. Vytáhl z něho termosku s horkým čajem, odšrouboval uzávěr a podal ji Kristýně. Krátké tmavé vlasy jí téměř zcela zakrývala zimní čepice stažená skoro až k očím, tedy spíš k nápadně velkým kulatým obroučkám brýlí.

„A vůbec, co je to za otázku? Vždyť mě znáš odjakživa.“

„Byla jsem skoro devět let pryč.“

„Jezdila jsi přece za rodičema. Potkávali jsme se.“

„Prostě tak. Chtěla jsem to slyšet od tebe.“

Tomáš si od ní vzal termosku zpět a taky se napil.

„Po patnácti letech bezdětného manželství rozvod. Přestěhoval jsem se z bytovky zpátky do chalupy a pět let jsem ji opravoval..“

„A ta, co se k tobě tehdy nastěhovala? Nosila takový mikádo..“

„Nedala to tady, byla z města. Nevydržela tu ani půl roku.“

Kristýna se zachvěla, dala se do ní zima, jak na chvíli přestali pracovat.

„Tys nikdy odejít nechtěl?“

„Z chalupy?“

„Z chalupy, ze vsi..“

Tomáš se podíval do nebe, ze kterého mohl každou chvíli začít padat sníh.

„Když táta umřel, tak už to nešlo nechat tu mámu samotnou. Brácha s rodinou v tramtárii, tady velká zahrada a sad, spousta práce. A s Vlastou jsme táhli statek, nechtěl jsem od toho odejít.“

„Pojd' na chvíli dovnitř,“ řekla Kristýna. „Hrozně tady fičí.“

Uvnitř stavení rozhodně nebylo tepleji, ale aspoň tam nefoukalo. Na stěně viselo staré zrcadlo. Vlastně jen zbytek zrcadla, veliký střep, který ještě držel v dřevěném rámu. Tomáš se v něm zahlédl. Prošedivělé vlasy, kouty, vrásky na čele. Pod očima pytle a vůbec, už jeho obličej prozrazoval mírnou nadváhu. Raději uhnul pohledem.

Kristýna zakláněla hlavu ke stropu.

„Tahle klenba mě pořád udivuje. Léta jsem tu ve vsi žila, a vůbec jsem o ní nevěděla.“

Zazpívala nahoru do klenutí stropu několik tónů, jen útržek melodie beze slov. Její hlas jako by zůstal na chvíli viset nad jejich hlavami.

„Co to je?“ zeptal se Tomáš.

„Antonín Dvořák, *Moravské dvojzpěvy*. Nacvičujeme to s dětma.“

Melodie ve velké vyklizené místnosti, naplněné nalesnivělym oděrem, pomalu dozněla. Mezi syrovými, studenými stěnami dokonce i jejich kroky zněly, jako by ten zvuk převzal zesilovač — skřípání prachu a suti pod podrážkami jejich bot.

„Ta akustika je neuvěřitelná,“ řekla.

Tomáš ji chytil kolem pasu a přitáhl k sobě. Zdálo se mu, že Kristýna v ten okamžik posmutněla. Mlčky se mu zadívala do očí.

„A co tvůj osobní život?“ zeptal se.

Uhnula pohledem zpátky ke stropu. „Před Vánoci jsem sem vzala jednoho známého z Prahy.“

„Ty o mně víš skoro všechno,“ pokračoval Tomáš, „ale co já vím o tobě?“

„Je to historik architektury.“

„Devět let jsi žila v Praze.“

„A říkal, že u lidové architektury je takové zaklenutí stropu neobvyklé.“

„Po vsi se o tobě povídaly různé věci.“

Kristýna se vymanila z jeho objetí.

„Můj osobní život?“ zeptala se spíš sama sebe tiše. Pak znovu zaklonila hlavu a odpověděla si hodně nahlas: „Ka-ta-stro-fa!“

V prázdné síni mezi chladnými zdmi a klenutým stropem se to slovo rozlehlo až hrozivě.

Černé holé větve se po dešti leskly, jabloně lemující polní cestu se po nějakých padesáti metrech ztrácely v mlze. Konec února, zima bez sněhu. Už týdny jen nízké šedé nebe a nad polem studený opar. Lovecký pes s tmavou hlavou běžel napřed, Tomáš ve sportovní soupravě a s kulichem na hlavě klusal za ním. Krk měl zabalený do šály. Cesta stoupala do kopce, bláto se lepilo na podrážky bot. Obzor tvořila hnědá linka pole. Pás lesa po straně se vynořil, až když Tomáš doběhl na rovinu. V předklonu, dlaněmi zapřený o stehna, se vydýchal.

„Rone!“

Pes čenichající na okraji pole poslušně přiběhl. Tomáš přidřepł a objal sedícího psa oběma rukama. Ohlédl se, v řídké mlze v dálce pod nimi mohl přehlédnout celou vesnici. Nový Lhotec. Chalupy, hasičská zbrojnice a obílená kaplička na podélné návsi. Nevelké stavení sloužící jako obecní úřad, zchátralá Peštovna a sedlová střecha hospody. Tmavý pás silnice vedoucí z vesnice a podél ní obilná síla, bioplynová stanice. Oplocený areál statku s opravárenskými dílnami a nízkou administrativní budovou. Na druhé straně od silnice kravín a odchovna mladého skotu a za stájemi už stráň a les. Za pásem pole v dálce je vidět Starý Lhotec, vlastně jen pár chalup. V dohledu je i samota Dvory, několik červených taškových střech. A kolem dokola pole a louky a zase pole, na kterých hospodaří místní statek.

Tomáš se napřímil a prohnul se v zádech, dech se mu pomalu zklidňoval. S nelibostí sklopil oči ke svému

břichu. Jako by čekal, že s vyběhnutým kopcem se hned znatelně zmenší i kopeček rýsující se pod jeho běžec-kou bundou. Svých pětapadesát let nejvíc cítil v nohách, a tak si je protáhl a chystal se vyrazit zpátky, než vychladne a ztuhne. Na chvílku se ale přece ještě zahleděl na venkovská stavení v dálce. Pokolikáté už si zkoušel představit, jak to v listopadu předešlého roku všechno začalo. Počasí mohlo být přibližně stejné, možná o něco teplejší, ale podobný obrázek, pole v mlze a větve stromů už skoro holé. Po státovcé do Nového Lhotce přijížděla tři černá auta. Dvě ve vsi zastavila, třetí pokračovalo do Starého Lhotce a pak dál na samoty. Tak nějak to mohlo být, rekonstrukce podle pozdějšího vyprávění různých sousedů. Z aut vystoupili mladí muži v oblecích a kravatách. Brali to chalupu po chalupě.

Tomáš se rozběhl, z kopce to šlo snáz, pes už zase věřil kolem, ztrácel se a znovu objevoval daleko před ním. V rytmu dechu pulzovaly i myšlenky. Hned ten další den, když se Tomáš vracel ze statku, ho zastavil soused. Zamával na něho přes plot.

„Nazdar, řediteli. Ty prodáváš statek?“

„Co to povídáš?“

„Tak co to s Vlastou chystáte?“

Teď se mu ta otázka vracela při každém nadechnutí a při výdechu se zase rozplynula v chladném vzduchu. Opakovala se, nádech—výdech. „Vy prodáváte statek? Vy prodáváte statek?“ Vlasta byl zrovna na schůzi agrární komory v Budějovicích, Tomáš seděl celý den v kanceláři a spolu s účetní připravoval podklady pro nahlášenou kontrolu z finančního úřadu. Tak nějak to tehdy bylo. A po vesnici zatím mladí muži v kravatách a s aktovkami v rukou obcházeli chalupy podle adres.

Kolem páté odpoledne se už začínalo pomalu stmívat. Tomáš nastartoval auto a první zastávka byla hned o tři chalupy dál, tam vyzvedl první dítě, další dvě nabral za zatáčkou u bytovky a pro další zajel do Starého Lhotce a mohlo se vyrazit směr České Budějovice. Do prostorné dodávky s přidanými sedadly dokázal Tomáš usadit šest dětí a sedmé, nejmladší, do dětské autosedačky dopředu na místo vedle řidiče. To byl Josífek.

„Děda Vlastík tě pozdravuje,“ zahlásil, když ho Tomáš připásal.

Cestu měl spočítanou na třicet pět minut.

Kristýna čekala jako vždycky dole u vchodu, před vysokým starým domem v centru města s fasádou smetanové barvy, všude kolem modré parkovací zóny. Tomáš vystoupil z blikajícího auta, otevřel posuvné dveře na pravé straně, aby děti nevystupovaly do silnice, ale na chodník. Vždycky se na ten první pohled těšil, stála na ulici jen v tričku. Na bílém čele rozházené tmavé vlasy, černé plastové obroučky velkých dioptrických brýlí. Malý nos a bledá pleť. Pár jemných vrásek kolem očí, když se usmívala. Předal Kristýně děti a trochu nemotorně ji ve spěchu políbil na ústa. Jako by ji to překvapilo. Ohlédla se po dětech, ale ty už vybíhaly po schodech nahoru, chodbou s vysokým stropem se jejich dupot rozléhal na širokém schodišti. Tomáš ve dveřích vdechl trochu zatuchlý závan starého domu, který se na okamžik smísil s nenápadnou, jemnou vůní Kristýnina parfému.

„Přijď pak nahoru, venku je zima.“

„Uvidím, jak dlouho se zdržím na nákupu,“ odpověděl Tomáš vyhýbavě.

Chvilíčku se díval za Kristýnou, její bílé tričko svítilo šerem chodby, než zmizela v ohybu schodiště. Tomáš nasedl do auta, aby se propletl ulicemi centra zpátky na předměstí, k nákupní zóně se supermarketu.

Za hodinu už přešlapoval pod oknem. Ze třetího patra se ozýval zpěv, chór dětských hlásek přepadával přes římsy staré budovy z dob císaře Franze Josefa a snášel se Tomášovi na hlavu. A zároveň jako by ten krásný sborový zpěv stoupal zpátky nahoru a vytahoval s sebou Tomášovu duši, výš a výš. Stál v kabátě na chodníku a žvýkal bagetu, kolem proudili lidé z práce a nikdo se nezastavil, rychle tím vodopádem hlasů procházeli. Byla to chrámová píseň z nějakého starého kancionálu. Naproti vietnamská večerka a kolem jezdila auta, reflektory ozařovaly asfalt ulice. Když zpěv na okamžik utichl, z prachu a hluku znovu povstal reálný svět kolem. Tomáš se zachvěl zimou. Ukousl si zase z bagety a gejzír mladounkých hlasů, sladěný do stejné tóniny, ho opět zaplavil. Tentokrát nastala prudká změna tempa i rytmu a Tomáš se tomu nečekanému obratu nahlas zasmál. Z oken sborově zaznělo:

Když jsem já sloužil to první léto, / vysloužil jsem si kuřátko za to. / A to kuře krákoře, běhá po dvoře, / má panenka pláče doma v komoře. // Když jsem já sloužil to druhé léto, / vysloužil jsem si kachničku za to. / A ta kačka bláto tlačká / a to kuře krákoře, běhá po dvoře, / má panenka pláče doma v komoře...

Dole ve vestibulu mu Kristýna předávala děti, viděl na ní, že září jejich svěží energií. Když je společně usadili do auta zaparkovaného před vchodem, Tomáš se

ještě ujistil, že všechny mají zapnuté pásy, zkontroloval čas na hodinkách, a když se ohlédl, Kristýna už mizela ve dveřích. Na chvilku nechal auto u chodníku blikat do přitímní ulice čtyřmi oranžovými světly a prosmýkl se za ní do chodby s vysokým stropem, kde to bylo cítit prachem a trochu i plísní. Energie už z ní vyprchávala, zdála se mu v té polotmě uvnitř unavená. Když ji k sobě chtěl přivinout, omluvně se usmála a vzepřela se dlaněmi o jeho ramena. Svěsil ruce podél těla a Kristýna se zimomřivě objala pažemi, jen v tričku s krátkým rukávem.

„Nechals tam děti samotný.“

„Kristýno... Myslelas to vážně?“

„Co?“

„To, cos řekla v sobotu.“

„Musím to nahoře pozamykat,“ povzdechla si místo odpovědi.

„Proč se chceš vrátit do Prahy?“

„Nic mi tu nevyháází.“

„Nejsi ve Lhotci ani rok.“

„Všechny plány se hroutí. Když mi včera na obci potvrdili, že chtějí zbourat Peštovnu, byla to poslední kapka.“

Tomáš nesouhlasně zavrtěl hlavou. Gestem ruky mu dala najevo, že už o tom nechce mluvit. Nechala se políbit, ale už se otáčela k odchodu.

„Ta předposlední skladba,“ zastavil ji Tomáš, „co to bylo?“

„Ta je z *Loutny české*,“ řekla a usmála se. „Adam Michna z Otradovic.“

„A překvapila mě ta lidovka na závěr,“ zavolal za ní, když už stoupala po schodech nahoru.

Zastavila se.

„Baví mě, jak je repetitivní,“ řekla zamyšleně a ještě jednou se k Tomášovi otočila. „Přesně jako život na vesnici, ne? Takové refrény venkova.“

Cestou zpátky spustily děti v autě poslední písničku z odpolední zkoušky a interiér se zaplnil tou harmonií a taky zlatou září z potkávacích světel protijedoucích vozů. Tomáš svíral volant a cítil energii v hřejivých vlnách, jásavé tónině a rychlém tempu, vnímal, jak ta energie částečně rozpouští jeho letitou únavu.

Když jsem já sloužil to třetí léto, / vysloužil jsem si husičku za to. / A ta husa chodí bosa / a ta kačka bláto tlačá / a to kuře krákoře, běhá po dvoře, / má panenka pláče doma v komoře...

Ráno bylo pod nulou, od pusu mu šla pára. V zimní bundě, s kulichem na hlavě a plochou černou taškou s notebookem přes rameno Tomáš rychle prošel branou pod podlouhlou cedulí s nápisem STATEK NOVÝ LHOTEC, a. s. Areál obehnaný plotem byl vyasfaltovaný, napravo stála budova dílen a garáží, vlevo přízemní stavení s kanceláři a se zázemím pro zaměstnance. Ze dveří právě vycházel mladík v dlouhém pleteném svetru a prošívané vestě, na hlavě klobouk ve stylu amerického stetsonu.

„Nazdar, Johnny. Omrznou ti uši.“

„Chvátám, mám ve stájích veterináře,“ odpověděl sotva pětadvacetiletý mládenec. „Vlasta vůbec nevypadá dobře, čeká na tebe.“

Tomáš vešel a zastavil se u pootevřených dveří s cedulkou *Ing. Vlastimil Lesna, předseda představenstva*. Nakoukl dovnitř, pak otevřel vedlejší dveře do malé zasedací místnosti, taky byla prázdná, jen uprostřed dlouhého stolu ležel zbrusu nový modrý šanon. Byla v něm založená jediná listina. Vlastu našel až na konci chodby v malé kuchyňce, vařil si kávu.

„Nazdar, uvaříš mi taky?“

Zdál se mu hned po ránu unavený, ztrhané rysy ve tváři, kruhy pod očima. Tomáš by ho v tu chvíli tipnul na víc než třiasedesát, kolik mu ve skutečnosti bylo. Se šálkem kávy ho doprovodil do jeho kanceláře.

„Už dobrej tejděn z toho nespím,“ řekl Vlasta a žuchnul do křesla za svůj psací stůl.

„Víme něco novýho?“ zeptal se Tomáš, který zůstal stát ve dveřích.

„Je to soustředěnej útok, Tome, to je jasný. Frontální napadení.“

„Po vsi už se o tom mluví, co?“

Vlasta se opřel do křesla, napil se kávy a přes ustaraný výraz a vrásky na čele se nečekaně usmál.

„Po vsi se mluví o tom, že poslední dobou shazuješ kila.“

„Cože?“

„Se psem už prej nechodíš na procházky, ale běháš za ním ve fungl nový teplákovce.“

„Tys byl v sobotu v hospodě, ne? Co ještě se povídá?“

„Že s Kristýnou Weindlů jen neopravujete Peřtovnu.“

„A co teda spolu ještě děláme?“

„Vždyť to znáš, ty kecy u piva...“

„Jo, jasně. Někdo se moh klidně přidat, když jsme tam otloukali omítku. Neděláme to pro sebe.“

Vlastovi se rozezněl mobilní telefon. Vibrace ho posunovaly po hladké desce stolu, takže lehce kroužil do kola. Vlasta ho prstem umlčel. Už zase s vážnou tváří vzhlédl zpátky k Tomášovi.

„Něco se děje, to je jasný. Viděls, co přišlo poštou?“

„Ne, jen jsem si všiml, žes založil zvláštní šanon.“

„Dva naši akcionáři podepsali nějaký společnosti z Prahy prodej akcií.“

„Co je to za blbost?“

„Jsou tam kupní smlouvy.“

„Přinesu to.“

„Ne, probereme to spolu zejtra.“

Tomáš si odnesl modrý šanon ze zasedačky do své kanceláře, sotva se za chůze rychle vysvlékl ze zimní bundy a hned se usadil za stůl. Nasadil si brýle na čtení a zaostřil na první listinu, nadpis byl tučným písmem: *Kupní smlouva*. Níže dvě smluvní strany. *Prodávající*. Jméno s adresou ve Lhotci. *Kupující*. BIG DRAGON ASSETS GROUP, a. s. Rychle očima přelétl text smlouvy. Pak vyndal ze šanonu druhý dokument. Další známé jméno ze vsi jako prodávající. *Kupující* stejný. Nechal obě smlouvy ležet na stole, zvedl se a vyrazil z kanceláře. Na chodbě se srazil s účetní. Všimla si jeho rozčilení.

„Promiň, Miluno. Letím za Vlastou,“ vyhrkl.

Ukázala mu směrem k oknu. Zahlédl Vlastovu bílou kučeravou hlavu. Právě nasedal do auta.

„Bude tu zase až zejtra, má přece tu konferenci.“

„Jakou konferenci?“

Miluna, Tomášova sousedka ob dvě chalupy. Svetr a džíny, tak ji znal po léta, vlasy si nebarvila, už se jí v účesu objevovaly šedé prameny, i když byla o deset let mladší než on. Legračně našpulila rty.

„Český strakatý skot.“

„Aha. Proto má dneska sako a košili. Tak to ho ne-smíme zdržovat.“

Tomáš se zastavil u okna a zklamaně hleděl za autem, které právě projíždělo bránou statku.

„Hoří něco?“

„Zatím ne, Miluno, ale něco začíná smrdět...“

Pustil psa z vodítka až na konci vesnice. Rozběhl se za ním, ale po pár metrech, když míjel Peštovnu, se zastavil, omítka už byla všude otlučená až na cihly. Opravu by to chtělo vzít od střechy, pomyslel si Tomáš, když pohlédl na staré poničené tašky, sedlová střecha byla místy vyspravená plechem, místy jen černou fólií na zakrývání silážních jam. Znovu se rozběhl, vydal se nepoužívanou zarostlou cestou s holými trnkovými keři a hlohem. Aspoň pár kilometrů uběhnout, než bude úplná tma. V rytmu dechu se mu neustále v duchu přehrávala ta dětská písnička, kterou mu v autě cestou do Nového Lhotce zpívaly děti. A vracela se mu slova, která předešlý den pronesla Kristýna. Ta repetitivnost, ty refrény venkova. A myslel na to ještě večer doma nad stránkami staré obecní kroniky.

Domkářská chalupa čp. 23 zvaná Peštovna s prostrannou klenutou síní. Chalupu vystavěl na obecním místě kolem roku 1795 Janek Pešta řečený Peštík, kterého podle gruntovní knihy vyplatil jeho bratr z gruntu čp. 28 podílem 150 zlatých. Sňatkem s Ludmilou Kulhavou si

dávají chalupu se 14 strychy polí připsat s povinností platit obci 25 krejcarů gruntovní činže ročně a robotovat 13 dní v roce. Dědičnou pořádností přešla chalupa roku 1820 na jejich dceru Annu Peštovou v předávací ceně 250 zlatých vídeňského čísla a v roce 1821 se sem přiženil Václav Markovský, „po chalupě“ dále řečený Pešta. / Po Jankovi Peštovi vulgo Peštíkovi a Ludmile, kteří jsou povinováni robotou potažní a pěší, po Anně rozené Peštové a Václavu Markovském, „po střeše“ zvaném Pešta, přebírá chalupu roku 1839 jejich syn Matěj s manželkou Johanou v postupní ceně 210 zlatých konvenční mince a hospodaří tu až do roku 1877, kdy po Matějově smrti kupuje Peštovnu od vdovy Markovské jistý Bartoloměj Kovář s manželkou Marií a představují ji a opravují a stavení bez polí získává v roce 1905 dědičným postupem syn Jan Kovář, „po stavení“ zvaný Pešta. / Po Jankovi řečeném Peštík a jeho ženě Ludmile, po Anně Peštové-Markovské a Matějovi a Johnaně Kovářových získává domek Peštovnu s velkou klenutou místností po jejich synu Janovi smlouvou postupní a svačební jejich prvorozený syn Adam s chotí Terezií roku 1936, ale hned v roce 1937 přechází Peštovna odkupem do vlastnictví obce s úmyslem rozšířit místní obecní školu. / Domkářské stavení Janka Pešty neb Peštíka, Anny Peštové a Václava Markovského, po nich Matěje a Johany a po jejich smrti Bartoloměje Kováře a Marie, po Janu Kovářovi-Peštovi a po jeho synu Adamovi s Terezií slouží Peštovna jako druhá obecní škola až do roku 1959 a pak je využívána jako kancelář Místního národního výboru Nový Lhotec. Od konce sedmdesátých let 20. století chátrá a střechou tam zatéká...

Tomášovi několikrát klesla hlava do stránek kroniky a několikrát se pokusil přemoci únavu a zahnat spánek. Zacyklený myšlenkami na Peštovnu a na Kristýnu sáhl po telefonu a natukal Kristýně zprávu, jestli je ještě vzhůru. Odpověď přišla obratem. Bylo nečekaně příjemné ještě v telefonu slyšet její hlas.

„Kristýno, musím pořád myslet na to, cos včera říkala.“

Slyšel jen její dech nebo možná si jen představoval, že ho slyší.

„To stavení je z konce osmnáctého století, obec přece nemůže jen tak zbourat tak památnou stavbu. Je dost možná nejstarší ve vsi.“

„Není to žádná památná stavba.“

„A ta klenba?“

„Koho to zajímá?“

„Má svoji historii, můžeme ji navrhnout na kulturní památku.“

„Myslíš?“

„Pak by ji nemohli zbourat.“

„Ale Tomáši, to je proces, kterej může trvat roky. A výsledek je nejistej.“

„Já nevzdávám věci jen tak, Kristýno.“

„Ale máš pravdu, je to tak šilenej nápad, až se mi začíná líbit.“

Představil si, že se při těch slovech usmála.

„A jak to bude s náma dvěma, když ty se vrátíš do Prahy?“

Josífek se u něho zastavil cestou na ranní autobus do školy. Objevil se ve dveřích verandy, zrovna když si Tomáš obouval boty. Podával Tomášovi rouru z tvrdého papíru v barvě bordó.

„To ti posílá děda Vlastík.“

„Vsadím se, že uvnitř je velké obrázek strakatý krávy.“

„To nevím. Už musím na autobus.“

Tomáš rychle otevřel svou koženou aktovku a vytáhl červené jablko.

„Tu máš, k svačině.“

„A ty nebudeš mít?“

„Mám v tašce ještě jedno.“

„Tak jo,“ přikývl Josífek.

„Půjdeme kousek spolu k zastávce?“

„Ne, támhle na mě čekají kluci.“

„Dobře.“

Plácli si dlaněmi.

Tomáš se od vrátek chvíli díval za školákem s batohem na zádech. Pak si uvědomil, že v levé ruce drží válcovitou papírovou schránku. Vytáhl z ní diplom na křídovém papíru. Velkými červenými písmeny tam stálo:

STATEK NOVÝ LHOTEC, a. s.

*2. MÍSTO V SOUTĚŽI ŠLECHTITELSKÝCH CHOVŮ
ČESKÉHO STRAKATÉHO SKOTU*

Tomáš zaklepal na dveře Vlastovy kanceláře.

„Dobrá práce,“ řekl a podal Vlastovi přes psací stůl schránku s diplomem. Vlasta se usmál a zapózoval

s diplomem ve vítězném gestu. Těmi několika okamžiky ale legrace skončila. Vlasta postavil rouru pod okení parapet k několika podobným a sesunul se do židle za stůl.

„Až si zapneš počítač, podívej se do datový schránky,“ řekl Tomášovi.

„Co je tam?“

„Ty dvě smlouvy, co jsme dostali poštou, přišly ještě jednou do datovky. A s přílohou.“

„S jakou přílohou?“

„Žádost o převod akcií.“

„Nebudem na to reagovat,“ řekl rezolutně Tomáš.

„Neblázni, ze zákona musíme.“

Tomáš si mrzutě přehodil aktovku z jedné ruky do druhé.

„Vždyť já vím, že musíme.“

„Zavři a sedni si,“ vybídl ho Vlasta.

Tomáš se přistihl, že chvílemi nevnímá slova, jen sledoval obličej před sebou, který za ta léta znal nazpaměť. Mimiku i gesta rukou. Chvílemi mu probleskla nedávná vzpomínka na Josífka, těžký školní batoh a nad ním kučeravé vlasy, podoba z děda na vnuka silná, jen Vlastovy vlasy už jsou prořídle a téměř bílé.

„Jak se vůbec dostali k seznamu akcionářů, když je to neveřejný?“ dolehla k němu Vlastova otázka, spíše řečnická.

„Vlasto, my musíme v první řadě zjistit, na základě čeho se domáhají přepisu akcií. Co těm našim lidem dali, kromě kupních smluv. Rozumíš? Co mají v ruce. A co je to vůbec za společnost.“

Vlasta se s povzdechem opřel do polstrované židle.

„Napadá tě, z jaký strany na to jít?“